

Що означає новий хрест на техніці ЗСУ? с. 12

Як у боротьбі з Гітлером допомогла... червона помада – на с. 9

Все буде Україна!

Цікава

ГАЗЕТА *на вихідні*

21 вересня 2022 року №36(249) Ціна 7 грн

4 820230 060027 >

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Фото із сайту youtube.com

Корона Британської імперії належить відтепер Чарльзу (Карлу) III.

Король-художник колись витинав гопака і заявляв: «Люди у моїй спальні – паскудники»

Чарльз III встановив рекорд, найдовше в історії британської монархії пробувши у статусі спадкоємця трону. Переживаючи втрату матері, 96-річної Єлизавети II, 73-літній король офіційно очолив країну та готується до коронації, яка відбудеться за декілька місяців

Марія ТКАЧЕНКО, tabloid.pravda.com.ua

ПРОПОНУЄМО ВАМ 12 ЦІКАВИХ ФАКТІВ ПРО КОРОЛЯ ЧАРЛЬЗА III, ЯКИХ ВИ МОГЛИ НЕ ЗНАТИ:

Єлизаветі II провели кесарів розтин у музичній кімнаті Букінгемського палацу, яка тимчасово перетворилася на операційну.

1. З'явився на світ шляхом кесаревого розтину. Операцію його мамі Єлизаветі II провели у музичній кімнаті Букінгемського палацу.

Коли настала черга самого принца стати батьком, то його дружина Діана вже народжувала в лікарні, він був поруч із нею. Принц Вільям став тоді першим майбутнім монархом країни, народженим у пологовому, а не вдома.

Фото із сайту bbc.com

Одразу видно, що не москаль!

Закінчення — на с. 6

● ГІРКО!

Фото із сайту vikna.if.ua.

Охоронець Ватикану зі Швейцарії обвінчався з українкою

Історія їхнього кохання – на с. 9

● ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Фото із сайту armyinform.com.ua.

Російський снаряд влучив у БМП Сімби – Ольги Сімонової...

Зреклася російського громадянства і загинула за Україну

Розповідь про неймовірну жінку-воїна – на с. 3

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

«На блокпостах дивувалися, що в ящику з-під снарядів веземо бджіл»

Фото із сайту fakty.ua.

Про пасіку на передовій читайте на с. 8

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

«Це міг бути кожен із нас просто через те, що ми українці»

У соцмережах запустили флешмоб для вшанування пам'яті співвітчизників, загиблих і закатованих росіянами в Ізюмі

Василь КІТ

Акцію розпочали після розповсюдження світлина останків убитої росіянами людини з ознаками катувань, на руці якої зберігся патріотичний браслет. Це одна з багатьох жертв окупантів в Ізюмі. У звільненому місті продовжують ексгумацію, правоохоронці виявили вже щонайменше 445 могил.

Флешмоб емоційно прокоментувала журналістка Яніна Соколова: «Як би ви, тварини одноклітинні, нас не вбивали, не мордували, не калічили, все одно у кожного з нас лишиться під шкірою цей браслет. І за цей браслет в серці ми будемо воювати до кінця. Все закінчиться нашою перемогою, а ви, покидьки, до кінця своїх днів, якщо виживете, будете мати цей браслет у горлі. Де б ви не були, не люди, цей браслет буде вас переслідувати. До кінця життя. І довше. 100 років потому — ваших дітей і онуків. Усюди».

80-річний пенсіонер віддав авто для ЗСУ

Мешканець Кременчука Михайло Балобанов власним внеском наближає перемогу

Антон КАРАСЬ

Як розповів мер міста Віталій Малецький, благодійник-пенсіонер переконачаний, що автівка принесе користь у справі перемоги України над росією. «Не втомлююся захоплюватися такими вчинками. Прекрасні люди, віддані Україні та своєму місту. Щиро дякую вам, пане Михайле, за вашу пожертву! Гідний приклад для наслідування. Разом обов'язково переможемо!» — заявив міський голова Кременчука.

● ПРЯМА МОВА

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, порівняв рашизм та нацизм:

Всюди, де є Україна, буде наш прапор. І ніде не залишиться цього звірства — рашизму, який повторює те, що робили нацисти. Вони хіба що не роблять мило з людей, не роблять абажури зі шкіри. Нічого не залишається живого після рашизму.

Ракетний терор, масові поховання, катівні. Найжорсткіші знущання зі ще живих людей. І безмежна, нічим не прикрита ненависть, з якою вони виправдовують цю війну, яку самі ж розпочали.

● СПЕЦІАЛЬНИЙ РЕПОРТАЖ

Побачивши українських військових, бабуся кинулася в обійми і заплакала.

Фото зі сайту armyinform.com.ua.

І по святій лаврі гатили загарбники...

«Сподіваюсь, що вони не повернуться...»

Святогірськ — туристичне українське містечко, яке ще у 2014 році стало надійним прихистком для багатьох переселенців із Донецької та Луганської областей. Його називали маленькою Швейцарією у Донецькому регіоні. Місто радо приймало туристів з усієї України, але не цього року. З приходом російських військ життя тут змінилося...

Тетяна ГОЛОВАТЮК,
кореспондент АрміяInform

ТРИ МІСЯЦІ ПІД ОКУПАЦІЄЮ

12 вересня стало відомо, що українські військові зайшли у місто. Наразі сили оборони проводять стабілізаційні заходи, працюють сапери, правоохоронці вилучають колаборантів, а вулиці розчищають від розбитої техніки.

Перше, що бачиш при в'їзді у місто, — Святогірська лавра. Це той самий монастир, який став прихистком для багатьох українців. Там перебували переселенці та місцеві. Жили вони у постійному страху, тому що ворог нищівно завдавав ударів по інфраструктурі. Заїхати у саме місто не так просто. Всі мости були зруйновані під час російської окупації, тому дорога пролягає через переправу.

Про перебування тут російської армії нагадує все: щент розбомблені будинки, розбиті дороги, на яких валяються уламки від ракет, покинуті автівки та боеприпаси.

«МОСКАЛІ ТІКАЛИ, ХОДАКИ ГУБИЛИ»

У місті, де колись проживало понад чотири тисячі людей, тепер не нарахувати й сотні. Наразі нема газопостачання, електрики, води.

Місцевий житель Дмитро пережив у Святогірську всю окупацію, евакуюватися не збирався. Розповідає, що раніше тівав сюди від «русского міра» із Донецька. Почав нове життя, але і тут його наздогнала війна.

— До початку війни було світло, газ та можна було купити все.

Я працював на хлібзаводі й спокійно жив. А прийшли російські солдати і все розбомбили. Заходили у домівки й проводили обшуки на наявність зброї. З чоловіків знімали одяг та шукали татуювання з українською символікою, — розповідає Дмитро.

Трохи пройшовши далі, зустрічаю бабусю. Вона, побачивши українських військових, кидається в обійми та плаче. Зі страхом згадує пережиті події.

— Росіяни прийшли сюди стріляти по людях і по хатах. У мене розбитий будинок, вікна всі повілітали, — каже пані Ганна. — Сподіваюсь, вони не повернуться. Ми — українці, самостійна нація, й Україна у нас одна.

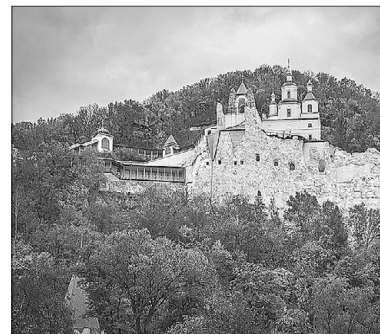
Попри те, що місто понівечене росармією, місцеві вірять: у них є майбутнє разом із Україною, а от у російських окупантів єдиний вихід — тікати... Як зі Святогірська, покидаючи техніку, зброю, одяг, амуніцію і, звичайно ж, свої.

Військовослужбовець на позивний Вуйко жартує: «москалі тікали, ходаки губили».

— Вони намагалися зберегти своє життя, бо на той час їм було вже не дуже солодко. Ми ускладнювали їхнє перебування. Тепер ситуація у місті стабільна. Плануємо і надалі вибивати ворога із сусідніх населених пунктів, — говорить Вуйко.

Про те, що Святогірськ — українське місто, свідчать синьо-жовті прапори вздовж вулиці. Їх знімати окупанти не наслідилися, наче відчували, що наші військові прийдуть звільнити свої землі...

З чоловіків знімали одяг та шукали татуювання з українською символікою...

НАША ДОВІДКА:

Свято-Успенська Святогірська лавра — монастир упц мп у Святогірську, який бере свій початок ще із часів перед татарською навалою. Розташований на високому крейдянному правому березі річки Сіверський Донець на Святих горах. Окрім наземних будівель, має крейдяні печери, яким, кажуть, понад тисячу років.

Саме в цих краях у середині IX століття проповідували хозарам православну віру Кирило і Мефодій. Про древні християнські поселення в цій місцевості свідчить й Іпатівський літопис, у якому говориться, що в 1111 році місцеві християни зустрічали тут великого князя Володимира Мономаха. У лаврі зберігаються мощі преподобного Іоанна, затвірника Святогірського.

● **ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!**

Зреклася російського громадянства і загинула за Україну

У бою з окупантами полягла уродженка Челябінська Ольга Сімонова (позивний — Сімба). У 2016 році вона стала першим контрактником ЗСУ — іноземцем, який отримав паспорт громадянина України під час служби в наших Збройних силах

Василь КІТ

Наприкінці 2018-го Ольга Сімонова пройшла навчання в «Десні», зі старшого солдата і стрільця дослужила до сержанта й командира БМП. Вона була військовослужбовицею 24-ї механізованої бригади ЗСУ імені короля Данила. Відмова від російського громадянства була для дівчини принциповою. У неї не залишилися жодних документів рф — Ольга відправила усі разом із паспортом поштою замовним листом.

Про себе Оля розповідала так: жила в Челябінську, мала фах інженера, була майстром спорту і кандидатом у майстри одразу з кількох видів спорту — від карате до скелелазіння. До 2014 року не цікавилася політикою і фактично не дивилася телевизор. Але коли сповна відчувала великодержавний психоз через «Крим наш» та дізналася про війну на Донбасі, обурилася, збрала речі і купила квиток до Києва в один бік...

В одному з останніх дописів у Facebook Сімонова написала, як вона на передовій водить авто: «Найкраща практика водіння — це коли їдеш вдень, вночі, з фарами, без фар, по нічній камері і без

Фото з сайту 5.ua.

«В мене б язик не повернувся назвати її росіячкою», — сказала про неї журналістка Наталія Нагорна.

неї, коли проходиш півметрові ями, лавіруєш між воронками від авіаприльотів, коли везеш повну машину «трюхсотих» в дощ по болоту, а на зцепленні бовтається «течик», теж повний «трюхсотих», коли виїжджаєш після прильотів ракет перед носом, ледве не врізавшись у «Стрілу-10», коли немає двох смуг на дорозі, а є тільки напрямок проїзду. Думаю, екзамен з водіння я складу в автошколі, коли до неї доберусь, але треба вивчити знаки дорожньо-

го руху, напевно. Оля, 34 роки, два місяці за кермом».

Тепло про загиблу Героїню відгукнулася журналістка Наталія Нагорна: «Оля родом із Челябінська, але вона приїхала і воювала за свободу. В мене б язик не повернувся назвати її росіячкою... Олю обожнюють журналісти. Сьогодні плачуть навіть ті, хто зазвичай стримується. В тому рядку, де «про себе», у фейсбуці у неї написано: «Життя відбувається за крок до смерті».

● **ОСТАННІЙ ШАНС?**

Колишній головний рабин москви радить євреям терміново покинути росію

Пінхас Гольд Шмідт (на фото) назвав п'ять причин, чому це треба негайно зробити

Лія ЛІС

По-перше, це зростання антисемітизму у державі, що воює.

По-друге, йдеться про потенційну нову «залізну завісу», тобто про повну заборону на виїзд за межі країни. «Все йде до того, що залишити росію буде неможливо», — наголосив він.

Третя причина, яка змушує поставити під сумнів доцільність подальшого життя в рф, — жорсткі санкції, які сьогодні весь світ запровадив і продовжує вводити проти країни-агресора. Як вважає колишній головний рабин москви, вони завдають серйозної шкоди економіці рф у довгостроковій перспективі.

Четвертий привід виїхати з росії — загальна мобілізація, яку можуть оголосити у державі.

П'ята причина — розширення репресій проти громадянського суспільства, які існують уже сьогодні, але можуть стати набагато жорсткішими в майбутньому.

Фото з сайту dks.com

«Тікайте, бо буде біда...»

● **ПОЗИЦІЯ**

Гасло Зеленського: «Україна або смерть»

14 вересня глава держави з'явився у звільненому від окупантів Ізюмі із шевроном, який привернув увагу співвітчизників

Василина СМЕТАНА

Для поїздки у прифронтову зону Володимир Зеленський обрав шеврон 72-ї бригади імені Чорних Запорозжців — «Україна або смерть». Його почепив на рукав.

Як відомо, 72-га ОМБр, яка базується у Білій Церкві, з 2014 року

захищає Україну у найгарячіших точках фронту. Зазначимо, що бійці вручили цей шеврон Президентіві ще в листопаді 2019 року — під час його візиту на Луганщину.

У звільненому від росіян Ізюмі глава держави взяв участь у піднятті синьо-жовтого стягу.

Переможемо!

Фото зі сайту president.gov.ua.

Бійці вручили цей шеврон Президентіві ще в листопаді 2019 року.

● **ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ**

«Людину треба психологічно зламати для того, щоб вона не чинила опір.»

«Людина, коли нічого не бачить, більш схильна до контакту та спілкування — вона все розповідає», — каже Жданов.

Навіщо полоненим зав'язують очі скотчем?

Замотані очі та зв'язані руки — це звичайна практика поведінки з бранцями

Василина СМЕТАНА

Далі полонених везуть до місця утримання. Про це розповів військовий експерт Олег Жданов. «Людину треба психологічно зламати для того, щоб вона не чинила опір. Замотувати очі скотчем бранцям — найпростіший і найгуманніший

метод. Людина, коли нічого не бачить, більш схильна до контакту та спілкування — вона все розповідає. Руки зв'язують за спиною, щоб полонений не міг чинити активних дій. росіяни, на відміну від нас (ми дотримуємося Конвенції), ще й роздягають полоненого, а це вважається одним із видів тортур», — наголосив Жданов.

Українські захисники, на противагу окупантам, полоненим надають медичну допомогу одразу, а потім доправляють до місця призначення. Там розмотують очі й руки.

● ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ, ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

Фонд Порошенка та ГО «Справа Громад» домовилися з виробниками про унікальну програму із постачання в українську армію цих безпілотників.

Фото із сайту eurosolidarity.org.

електронної боротьби. Вони пройшли блискуче, — повідомив п'ятий Президент. — Будемо вдосконалювати програмне забезпечення, засоби оптики, «тепла», зв'язку і багато-багато іншого для того, щоб зробити точнішими удари арти, достовірнішими дані розвідки, більш потужними дії Збройних сил України на півдні, на північному сході і на донецькому напрямку». «Ці дрони будуть очима всієї артилерії Збройних сил України», — додав Петро Олексійович.

Як відомо, у серпні Фонд Порошенка та ГО «Справа Громад» домовилися з виробниками про унікальну програму із постачання в українську армію цих безпілотників. Кошти збирають волонтери, Фонд Порошенка традиційно подвоює зібрану суму.

Військові отримали шість БПЛА «Очі Арти»: один дрон може замінити роту солдат

Петро Порошенко передав Збройним силам України два комплекси суперсучасних безпілотників проєкту «Очі Арти». У комплекси входять шість БПЛА і три станції

Ольга СОКОЛОВА

Військові у захваті, кажуть: такі безпілотники дуже потрібні на фронті. Пояснюють, що один дрон за функціоналом, за виконанням бойових завдань здатен замінити

роту солдат: «Це можна робити дистанційно, зберегти людські ресурси, фінансові ресурси і часові. Тому що для того, аби виконати бойове завдання, наприклад на відстані 5–8–10 кілометрів, треба витратити на підготовку певну кількість днів,

Для того, аби виконати бойове завдання, наприклад на відстані 5–8–10 кілометрів, треба витратити на підготовку певну кількість днів, а отакий безпілотник зробить вам це за кілька годин без втрати згаданих ресурсів.

а отакий безпілотник зробить вам це за кілька годин без втрати згаданих ресурсів».

«Буде розгорнута навчальна програма «Очі Арти», готувати-

муть операторів цих неймовірних, фантастичних, з чудовими можливостями дронів. Проведені вже перші випробування на протидію засобам радіо-

ДО РЕЧІ

БПЛА H10 Poseidon II

мають дальність роботи до 150 кілометрів, висота — до 4000 метрів. Крейсерська швидкість 75 км/год. Це — комплекс рівня розвідувального батальйону.

● КРЕМЛІВСЬКІ ПОСПАКИ

Фотоколлаж із сайту telegraf.com.ua.

Віктор Орбан вважає Угорщину єдиною державою, яка займає в Європі правильну позицію щодо рф.

Орбан усе ще мріє відкрити собі Закарпаття

Прем'єр-міністр Угорщини вважає, що війна в Україні може тривати до 2030 року і що наша держава втратить третину або й половину своєї території

Василина СМЕТАНА

Також він допускає розпад Євросоюзу упродовж наступного десятиліття. Про це одіозний угорський політик сказав 10 вересня у своїй промові на закритій зустрічі з представниками проурядових ЗМІ в селищі Кетче. Там Орбан бідкався, що, мовляв, «війна в Україні була локальною, але втрутився Захід». Він також заявив, що протистоятиме подальшому продовженню санкцій ЄС проти рф.

Звісно, якби не допомога дружніх нам держав, то стримати російську орду було б важко. І тоді в Угорщини міг би

з'явитись шанс відкусити собі Закарпаття. Але не так сталося, як мріялось угорському другу путіна. Якраз у той час, коли Віктор Орбан розповідав своїм придворним журналістам, чому треба стати на бік кремля, українські війська вибили російські орди з Харківщини в ході дуже успішного контрнаступу. А ще через кілька днів, 15 вересня, Європарламент проголосував за документ, яким визнав, що Угорщина порушує базові цінності Європейського Союзу. Відтак Євросоюз планує зменшити фінансування Будапешта до 2027 року на 65%, або на 7,5 мільярда євро!

Євросоюз, нешановний Орбане, не розпадеться, а от перспектива того, що демократична Україна замінить у ньому авторитарну Угорщину, стає все реальнішою. Ну а хто насправді розпадеться, то тут і до ворожки ходити не треба...

● БАТА-ШОУ

«Агентка 007»: схопили російську шпигунку, яка видавала себе за волонтера

Співробітники Служби безпеки України затримали її у Запоріжжі

Лія ЛІС

19-річна дівчина передавала ворогу дані про партизанів на окупованих територіях та місцезнаходження схронів із боеприпасами ЗСУ. За даними СБУ, вона прибула у місто під «легендою» волонтерки, а насправді виконувала завдання спецслужб рф. «Мешканка тимчасово окупованого Пологівського району Запорізької області була завербована ще на початку повномасштабного вторгнення. Від свого російського «куратора» вона отри-

мала позивний «007» та інструктаж із ведення розвідувально-підривної діяльності на території регіону. Для маскування своїх злочинних дій полічниця агресорів представлялась місцевою волонтеркою, повідомили в СБУ.

Агентка налагоджувала контакти з українськими захисниками, щоб встановити місця дислокації та переміщення підрозділів ЗСУ. Також до її «обов'язків» входило виявлення на захопленій окупантами території родичів українських військових.

Слідчі повідомили їй про підозру у державній зраді, вчиненій в умовах воєнного стану, суд обрав запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Понад 90% особового складу загинлими, пораненими, дезертирами та звільненими внаслідок відмови від участі у бойових діях втратила 64-та окрема мотострілецька бригада Східного військового округу російської федерації. Саме ця бригада причетна до численних звірств окупантів на Київщині у лютому-березні 2022 року, повідомив Генштаб ЗСУ. Смерть ворогам!

● РАЗОМ – СИЛА!

«Наша ціль — офіцерський склад армії росії та кадировці»

Мамука Мамулашвілі (на фото), командир Грузинського національного легіону, який захищає Україну, розповів «Газеті по-українськи» про завдання, які виконує його підрозділ, і не тільки про це...

Василь КІТ

◆ Грузія також пройшла через війну. Але, на жаль, не мала такої світової підтримки, яка є сьогодні в Україні. Пройшла це самотужки. Єдиними друзями у цій біді виявилися українці.

◆ Вперше з українцями я познайомився у 14 років. Ці люди допомагали Грузії. Я не знав нічого про Україну. Потім почав заглиблюватися в історію. Знаходив точки дотику наших держав. Саме слово «українці» почало асоціюватися з тією війною. Коли почув, що Україна бореться за незалежність, то перша думка була, що українці нам допомагали. Фактично це стало початком Грузинського легіону у 2014-му. Відразу почали навчати українців. Це відбувалося фактично на лінії фронту. Зараз тренуємо не тільки тероборону, а й ЗСУ, Нацгвардію, Нацполіцію, СБУ. Допомагаємо всім. Навіть професійним підрозділам, як Сили спеціальних операцій. У Грузинському легіоні — високопрофесійні тренери, одні з кращих із тих, які перебувають в Україні. Це спеціалісти з різних країн.

◆ Легіон — самостійний механізм. Зараз це найбільший іноземний підрозділ у ЗСУ. Можна сказати, що вже бригада. Легіон поділений на невеликі загони. На лінії фронту вони діють

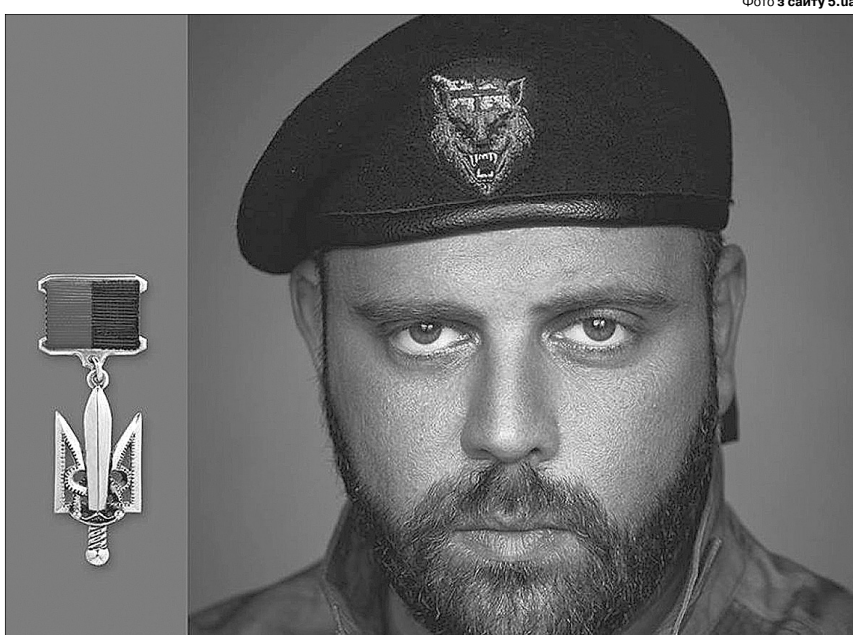

Фото з сайту 5.ua.

Отримати звання «Народний герой України» — це визнання.

автономно. У кожного підрозділу є свій координатор, свої цілі і призначення. Загалом у легіоні 70 відсотків — воїни з Грузії. Ще третина — з 32 країн.

◆ Три місяці тому ми припинили набір добровольців. Кількість воїнів уже достатня. У нас зараз понад тисяча

людей. А охочих було до 20 тисяч. Статистика знищеної російської техніки, живої сили сьогодні найвища у Грузинського легіону.

◆ Наші бойові групи завдають ударів по найбільш уразливих місцях ворога. Зокрема, по вищому офі-

Немає в історії документа, який Москва підписала і виконувала. Тому розмовляти з РФ дипломатичною мовою — це ображати самих себе.

церському складу збройних сил РФ. Наші цілі — їхня логістика, спецтехніка, як радіолокаційні системи наприклад. Також у наші цілі входять групи так званих кадировців і ще багато чого.

◆ Останні шість місяців був найбільший вплив добровольців. Грузинів більше, ніж всіх інших національностей разом узятих. Україна має повну підтримку грузинського народу. А те, що стосується грузинського уряду, то він не має авторитету ні серед нашого населення, ні поміж нас. Урядом Грузії сьогодні маніпулює росія. Виконують абсолютно всі вказівки.

◆ Росія ніколи не розуміла цивілізованої мови, тим більше мови дипломатії. Немає в історії документа, який Москва підписала і виконувала. Тому розмовляти з РФ дипломатичною мовою — це ображати самих себе. У Кремлі розуміють тільки мову сили. У Грузинському легіоні показуємо це всі вісім років.

ДОВІДКА

44-річний Мамука Мамулашвілі — командир і засновник Грузинського національного легіону. На війні з 14 літ. Спершу був у підрозділі батька — генерала Зураба Мамулашвілі. Провів три місяці у російському полоні. Знає кілька мов, освіту здобував у Європі та США. В Україні з 2014 року. Тоді заснував Грузинський легіон.

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

Під час окупації міста російські військові завжди тримали у полоні щонайменше 40 людей.

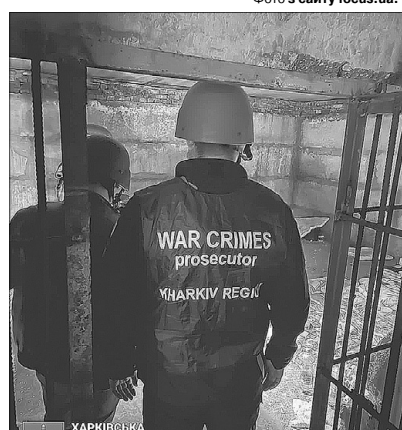

Фото з сайту focus.ua.

«Найлегше — коли били струмом»

Російські війська влаштували катівню в Балаклії, куди потрапляли навіть випадкові перехожі

Василь КІТ

Як розповів начальник слідчого управління Нацполіції у Харківській області Сергій Болвінов,

у місцевому відділку поліції росіяни організували штаб. Там же, у підвальних приміщеннях, та у будівлі «БалДруку» навпроти окупанти зробили тюрму та катівню для місцевих жителів. Нагадаємо, Балаклія була в окупації пів року, 30-тисячне місто звільнили 8 вересня.

«За словами свідків, їх катували по-різному. Усі тортури описувати не буду, скажу лише, що «найлегше» — коли били струмом», — повідомив Болвінов.

Вже відомо, що під час окупації міста російські військові завжди тримали у полоні щонайменше 40 людей. Їх годували двічі на день самими лише кашами. Росіяни шукали за допомогою місцевих колаборантів тих, хто служив або мав родичів в АТО.

Сергій Болвінов розповів, що коли окупанти звільняли багато затриманих, а нових не було, то місцевих жителів хапали просто на вулиці біля відділку поліції. Один чоловік, якого звали Артем, просидів у тюрмі росіян 46 днів. Все через те, що вони знайшли фото його брата в українській військовій формі. Артем каже, що із сусідніх камер він чув, як інші в'язні кричали від болю та жаху. При цьому, за його словами, росіяни подбали про те, щоб крики були добре чути іншим, — в будівлі вимкнули гучну систему вентиляції. Чоловікові теж довелося пережити тортури струмом. «Мене змусили взяти в руки два дроти, — розповів він. — Там був електрогенератор. Чим швидше він крутився, тим більшою була напруга. Вони сказали: «Відпустиш дроти — тобі кінець». Потім почали ставити запитання. Сказали, що я брешу, — і генератор закрутився швидше, напруга зростала». За словами Артема, один мешканець Балаклії провів у катівні 25 днів тільки за те, що у нього знайшли український прапор...

● ПРЯМА МОВА

Олексій ДАНИЛОВ, секретар РНБО України, про співвідношення втрат українців та росіян під час контрнаступу на Харківщині:

Втрати окупантів у живій силі виявилися приблизно вдесятеро більшими, ніж у ЗСУ, тобто на одного нашого полеглого воїна припадає 9–10 загиблих росіян, які вдерлися на нашу землю. Це дуже цікавий показник, адже, за законами війни, при наступі втрачають значно більше, ніж при обороні. В результаті все вийшло з точністю до навпаки завдяки ефективному виконанню завдань українськими військовослужбовцями. Ми ламаємо стереотипи не лише у військовій справі. Ми ламаємо стереотипи і для наших партнерів. Вони приємно здивовані якістю роботи наших військових, нашого суспільства.

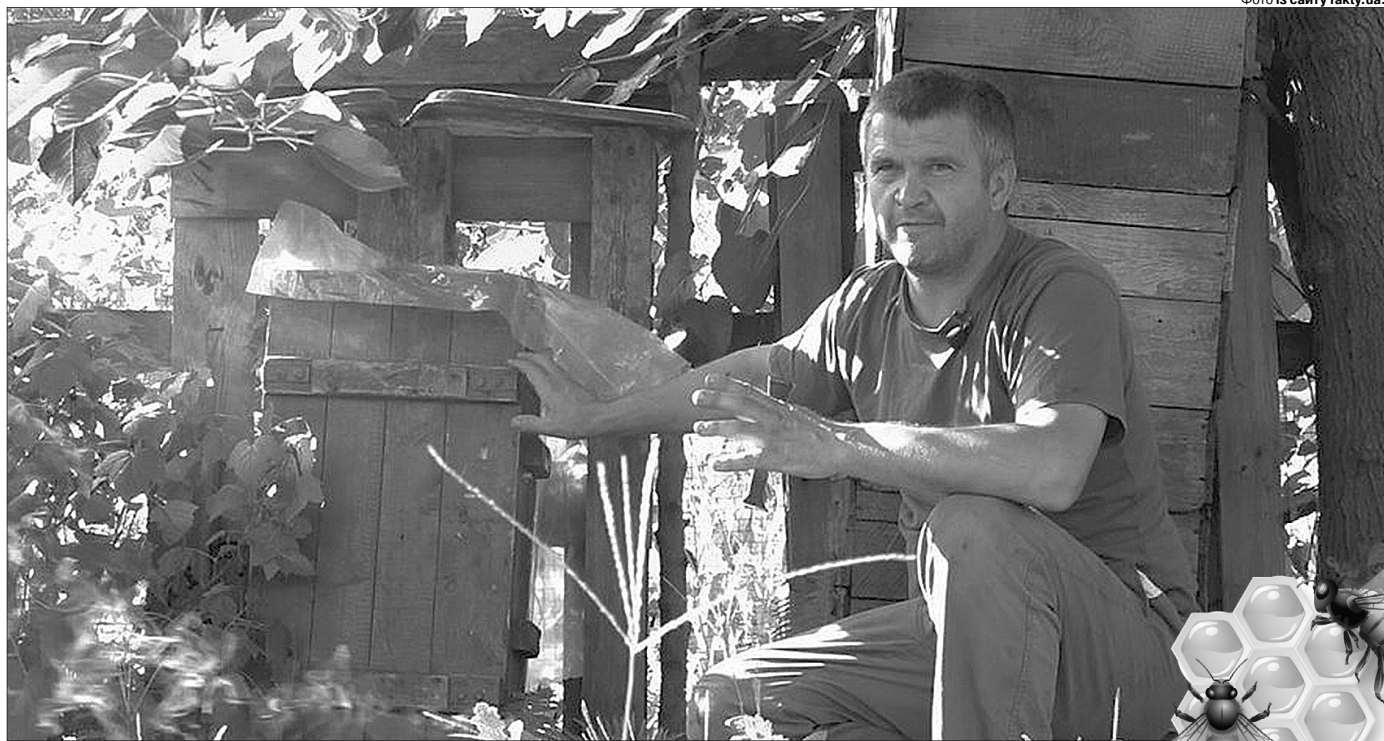
ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Фото із сайту fakty.ua.

Ось у цьому ящику з-під боєприпасів Олександр Афанасьєв віз бджіл понад 700 кілометрів з Бахмута до Черкас.

«На блокпостах дивувалися, що в ящику з-під снарядів веземо бджіл»

Як бійці на передовій обладнали пасіку

Українські військовослужбовці встигають на фронті не лише вправно бити окупантів, а й тримати невеличке господарство. Саме так сталося з Олександром Афанасьєвим із Черкас. Майже два місяці у його підрозділі прожили бджоли, яких він, пасічник із багаторічним стажем, помітив неподалік наших позицій та врятував

Вікторія МИКИТЮК,
fakty.ua

— **Перший** свій вулик я успадкував від прадіда, щоправда, він кілька років пустим пролежав у сараї, — розповідає військовослужбовець Олександр Афанасьєв. — Але якогось дня я подумав: «Чого він має бути без діла? Треба заводити бджіл». І з того часу вже 18 років поспіль я займаюсь пасікою. В середньому біля мого будинку у Черкасах та дачі за містом разом було сто вуликів.

— **Наскільки мені відомо, у 2015 році вам довелося надовго покинути своїх бджіл. Чому так сталося і хто тоді дбав про ваше господарство?**

— Так, я прийняв рішення боронити Україну від окупантів і два з половиною роки добровольцем прослужив у Донецькій області, довгий час був у Маріуполі

в «Азові». Довелося зменшити кількість вуликів до п'яти, тоді за ними допомагав доглядати односелець, а у Черкасах поралась теща, яка навчилась навіть викачувати мед...

На щастя, всі комахи вижили та дочекались мене із ротації. І я знову почав розширювати пасіку. Але тут почалася повномасштабна війна. Десь за тиждень до 24 лютого я записався до місцевої територіальної оборони, після чого був відправлений на схід. Й знову постало питання догляду за комахами. Через соцмережі знайшов двох помічників, які тримають ситуацію під контролем. Але, як бачите, бджоли мене настільки сильно люблять та відчувають, що знайшли й на передовій.

— **Як ви зловили їх та доглядали у таких складних умовах та в боях?**

— Ой, це ще та історія, в кіно такого не придумають! Мабуть, комахи зрозуміли, що я хороший господар і зі мною

Імпровізований вулик Олександр обладнав у ящику з-під боєприпасів.

точно не пропадуть. Сім'я, а це десь 40 тисяч бджіл, прилетіла до казарми наших військових у Бахмуті наприкінці травня. Спочатку прибились на дерево висотою метрів 10, дістались до них не міг, бо не було драбини та мотузки. Невдовзі рій оселився на стов-

бурі туї, дуже низько від землі. Зазвичай це стається, коли матка вже немолода і не може високо піднятися.

Чесно кажучи, я не міг пройти повз і взявся ловити комах. Бо що це за пасічник, який у цій ситуації залишиться байдужим?! Ба більше, колись

Бджоли мене настільки сильно люблять та відчувають, що знайшли й на передовій.

я знімав бджіл із 20-метрової висоти, а тут вони на рівні носа. Спочатку пробував ловити в картонний ящик, струшував, а вони вилітали — й знов на гілку. Потім помітив на землі матку, яку помістив всередину, і рій за лічені секунди був коло неї. Щоб не покусали бджоли, поруч тримав кухлик із частинками трухлявого деревця, які перед цим запалив. Спрацювало! Після того знайшов ящик від зарядів до гранатомета, просвердлив отвори, вставив спеціальні пластини для укріплення, щоб бджоли чіплялись. Це для зручного транспортування робиться.

— **Тобто ви ще тоді вирішили забрати «придане» додому?**

— Та ні, тоді й думки такої не мав. Вчепив вулик коло казарми, щоб хлопці ходили й дивились. Щоб психологічно заспокоювались і разом з тим налаштувалися бити рашистів! І так ми прожили з пасікою місяць, а потім отримали наказ їхати у Костянтинівку. Я командира відразу запитав: «Забиремо?» Він відповів: «Звісно, так». Ніхто не скаржився на комах, навпаки, це додавало певної цікавинки, що разом із бійцями живуть бджоли — охоронці та біологічна зброя. На війні ми навіть мед пробували, коли я чистив стінки вулика. Побратими схвально оцінили.

У Костянтинівці вулик пробув ще місяць, а потім мене знову перевели в інше місце, й було вирішено забрати мініпасіку у Черкаси. Тоді саме приїхали волонтери, а в них у машині салон відокремлений від багажного відділення. Тобто бджоли точно не покусують. Довго не вмовляв — погодились довести до мого рідного міста. На блокпостах дивувались та прислухались до рою комах у ящику з-під снарядів. Але загалом дорога минула добре.

— Бджоли приїхали до Черкас із медом, бо гарно працювали все літо на акації та липі, — каже пасічник. — Але поки не можна качати його, щоб дати можливість перезимувати. А у 2023 році буде й мед, і наша перемога. Вірю, що вірні бджоли знову мене дочекаються з передовою.

Підпишіться на наш **Telegram-канал** **Рецепти Кухня**

● КОЛОНКА ОПТИМІЗМУ

«Гітлер її ненавидів. А я знову поклала до косметички»

Фарбуватися чи ні під час війни? Помадою не виграєш війну, але Черчилль... щось знав

Тетяна МОКРІДІ,
журналіст,
політтехнолог,
медіаексперт, директор
Школи леді «Від пацанки
до панянки»

Близько 30 років червона помада була в моїй сумочці. Я мала свій секрет: помада, сонячні окуляри і капелюшок... І всі переконані, що в тебе справи просто супер. Навіть тоді, коли тобі хочеться дертися на стіни.

З початком пандемії я зрадила улюбленому кольору. Ну, не подобалося мені витирати її то з лоба, то з носа, то з підборіддя. Захисні маски не тільки захищали від вірусу, але вбивали любов до яскравих кольорів.

З 24 лютого більшість жінок взагалі забули про декоративну косметику. Не до цього зовсім, інші проблеми, голова зайнята найважливішим питанням: «живий», «жива», «живі»?

І... якось некомфортно виглядати доглянутою, коли стільки горя навколо... Яка помада? Я згадала про існування косметики тільки в травні, на свій день народження. Але червоною помадою не наважувалась користуватись. Надто святково, не на часі. І тут мені трапився ефір із психологом, на яко-

«Гітлер ненавидів червону помаду і не дозволяв жодним жінкам навколо себе носити її. Він стверджував, що вона містить тваринний жир зі стічних вод», — писала у своїй книзі «Класична краса: історія макіяжу» засновниця Besame Cosmetics Габрієла Ернандес.

му мені нагадали, що догляд за собою може бути зброєю. І що сам Черчилль був великим прихильником червоної помади під час Другої світової війни.

Я не знаю, що ненавидить путін, що з простих речей його найбільше виводить із себе. Уявлення не маю, що його дратує в жінках. Зрозуміло, що він нелюд і йому приносять задоволення лише новини про мертвих українців — від новонароджених до стареньких.

Адольф Гітлер, приміром, ненавидів червону помаду. Фюрер вважав, що вона псує природну красу арійок і є тавром повій. Цей факт не пройшов непоміченим. Чому б не подратувати ката? Червону помаду підняли на прапор і вона стала символом протесту проти фашистської окупації. Особливо старався прем'єр-міністр Великої Британії Вінстон Черчилль. Його уряд розгорнув

цілу кампанію з популяризації червоної помади. «Краса — твій обов'язок», «Покажи своє найкраще обличчя», «Губна помада — ваша зброя, а ви — солдат тилу» — це гасла 40-х років. Вважалося, що від зовнішності жінок залежить настрої нації і бойовий дух. Скільки листів із поцілунками відправлено на фронт! Це було не просто від руки написане «цілюю»... Контур губ коханої чітко відбивався на папері завдяки червоній помаді.

А в США для жінок-військових було створено спеціальний колір помади і лаку для нігтів, які ідеально пасували до червоної окантовки військової жіночої форми. Полюбляла червону помаду і королева Єлизавета II, її відтінок підходив до мантії. Назву йому дали на честь шотландського маєтку Єлизавети — Balmoral.

Під час одного з прямих ефірів мені написав один військовий: «Ми тут, на фронті, воюємо за життя. Ми хочемо бачити його прояви. Інакше незрозуміло, за що воюємо. Живіть!».

Я знову поклала до косметички червону помаду. Фарбувалась лише кілька разів. Для мене це один із символів віри. Колись ми знову одягнемо сукні, нафарбуємо червоною помадою губи, дістанемо з полиць клатчі і капелюшки...

● ГІРКО!

Охоронець Ватикану зі Швейцарії обвінчався з українкою

**«Многая літа молодій парі,
а діточок, як на небі зірочок!» —
бажали земляки нареченої —
тернополяни, які відгукнулися
на цю подію в соцмережах**

Марина ЛУГОВА

Таїнство вінчання капрала Гвардії швейцарця Івана Ландріні з українською дівчиною Вірою Гудь відбулося ще 11 червня на території Ватикану у церкві Santa Maria della Famiglia. Але лише на минулому тижні Посол України у Ватикані Андрій Юраш поділився зворушливою історією.

«Ця невимовно красива подія найтоншими нитками поєднала Україну, Швейцарію та Ватикан. А Швейцар-

ська Гвардія поповнилася новою родиною і новим українським членом спільноти», — написав він на своїй сторінці у фейсбуці, посилаючись на 23-тє число вісника Папської Швейцарської Гвардії «Messaggero».

Судячи з коментарів тих українців, які відгукнулися на цю подію, Віра Гудь — тернополянка. «Пам'ятаю ті перші ночі майдану в Тернополі, коли ти з подругами готувала нам, нічний варті, канапки і чаї. Бачила не раз фото та відео, як ти підтримувала на мітингах Україну в Римі. Вітаю з одруженням! Щиро бажаю безмежної любові, неймовірного щастя! Хай радіє з тобою вся Україна!» — рядки з допису Avis Wind.

Поздоровили Віру Гудь ті, хто знав особисто і наречену, й її матір та бабусю. «Многая й благая літа молодій

Швейцарська Гвардія поповнилася новою родиною і новим українським членом спільноти.

парі, а діточок, як на небі зірочок!» — бажали земляки нареченої, зокрема Світлана Гуменна із села Малий Ходачків на Тернопільщині.

А вже у відповідь мама Віри дякує пані Світлані за публікацію: «Усіх нас єднає рідний Малий Ходачків, тому ми вже як родичі... Бажаю любові вам

і вашим дітям, бо це велике щастя — тішитися вдячними нащадками. І голвне зараз — дочекатися Перемоги нашої України, до якої ми здалеку долучаємося. Хай будуть мир і любов у серцях! А Вірі та Іванові — многії літа!»

Джерело: credo.pro.

● СІМ «Я»

«Шах і мат»

— А коли вже росіянам буде «мат»?
— Буде, сину, буде... А поки що «повертайся» на дошку

Оксана КОВАЛЕНКО,
мама

Віднедавна у нас удома оселилася киця. Новий член сім'ї, який допомагає моїм дітям відкривати секрети цього світу, а мені — ліпше пізнавати їх. І хоч ми живемо разом із чотирилапою приймачкою менше місяця, уже маємо новий досвід, більше приводів для усмішок і, звісно, трохи клопоту.

«Ходи, я тебе обійму», — ніжно «муркотить» дочка до киці. А я тим часом приглядаюся до малого, який пильно спостерігає за діями й виразом обличчя сестри й, здається, усім своїм тілом вбирає нове знання про неї. Мине день-два — і цю ж фразу вже промовлятиме до смугастой він. У такі моменти радію, що здорово працює в дітей механізм наслідування, — як швидко переймається вміння обмінюватися добрими емоціями.

Інший безумовний плюс — це бажання дитини відповідати в нашому випадку за чотирилапого члена сім'ї. Я дуже високо ціную такі порухи й гаряче їх підтримую, бо то прекрасна школа життя. Спробувати себе, отримати зворотний зв'язок, відчути свою потрібність без примусу чи нагадувань від батьків — це справжнє крокування дорогою самостійності, а відтак дорослішання. Принагідно ще й мусимо усі разом черпати нову інформацію про котячий світ. Рада, що маємо нові теми для розмов і тепла, точно не зайвого нашій сім'ї.

І наостанок ще одне спостереження: в такі тривожні часи, які маємо тепер, спілкування з тваринами є справжнісіньким антистресом. Не знаю достеменно, як це працює, але так воно є.

Якщо маєте свої історії на цю тему — запрошую ділитися. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або ж tsikava.gazeta@gmail.com, а поштовою: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2, «Цікава газета на вихідні».

ТІЛЬКИ ФАКТ

Примадонна російської естради кинула виклик путінському режиму: Алла Пугачова

опублікувала в соцмережах «звернення до міні'юсту рф», у якому попросила на знак солідарності зі своїм чоловіком Максимом

Галкіним (обое на фото) захищати себе «до лав іноагентів своєї улюбленої країни». Кажуть, з огляду на популярність Пугачової в росії, це, може, й буде та сама «соломина, яка переломить хребет верблюду».

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

«Завжди будеш чекати...»

Вона постійно ждала. Навіть неочікуваного. Здавалося, сидітиме в парку на лавочці і раптом... Але між нею та літом присідала осінь. «Присідали» обриси дерев, що створювали затінок від сонця. Вони були схожі на дитячі розмальовки. Присідав метелик. Мушка. Вітер. Краплі дощу... Вона чекала...

Ольга ЧОРНА

Маленькою ждала батька, який покинув її з мамою. Минали тижні, місяці, а тата не було. Вдома стало сутужно. Мама рідше купувала їй смаколики, книжечки, обновки. Люда доношувала сукенки й светри двоюрідної сестри. Підсобляли дідусь із бабусею. А ще мама змінилася. Стала дратівливою.

— Я нікому не потрібна з дитиною, — скаржилася подрузі. — Степан, новий колега, почав залицятися. Але, дізнавшись про доньку, втратив інтерес.

— Зою, твоя Людочка така гарненька. І хіба вона в чомусь винна?

— Це Петька хотів дитину. І що?! Де він?! Від кохання залишилася Людка і жалюгідні аліменти. Правду казали: такі прайдисвіти сім'ї не тримаються.

Люда чекала тепла й любові від матері, але Зою тільки гримала. Дівчинка розповідала свої жалі ляльці. Перестала чекати батька. Й усе менше сподівалася ласки від матері...

...Циганка в рясній спідниці снувала між пасажирами на залізничному вокзалі. Зупинилася біля Люди. Глянула темними очима й мовила:

— Позолоти, красуне, руку — всю правду розкажу.

— Не вірю я у ворожіння.

— Завжди будеш чекати. В твоєму житті, як на вокзалі... Поки ніхто тебе не любить, доти...

Люда відсахнулася від циганки.

...З Олексієм познайомилася на весіллі одногрупниці. Почали зустрічатися. Хлопець був родом із маленького містечка. Навчався в обласному центрі. Жив у гуртожитку. Довідавшись про це, Зою скривилася:

— А когось багатшого не могла знайти?

— Тато також колись у прийми прийшов.

— Як прийшов, так і пішов...

Олексій освідчився Люді. Синовою наречена сподобалася його батькам. А от Олексій майбутній тесть — ні.

Після одруження молодята жили разом із Зоєю. Коли Люда з Олексієм очікували первістка, якось зателефонувала Людина подруга. Запитала, чи можуть зустрітися. Має щось важливе сказати. Люда подумала, можливо, йтиметься про заручини. Віта вже давно чекає пропозиції від Кості, з яким зустрічається п'ятий рік.

— Ну, здивуй, подруго, чимось гарним, — усміхнулася, але Віта спохмурніла:

— Розумієш... тут така справа...

Я не хотіла тобі казати, але й мовчати не можу. Твій Олексій... Словом, я кілька разів бачила його з якоюсь дівчиною. Обнімалися, цілувалися. Класика подружньої зради.

Фото із сайту youtube.com.

Поклавши слухавку, Люда казала: «Я чекаю... Ми чекаємо».

— Може, це його колега?

— Людо, колег так не цінують...

То ось чому чоловік почав пізніше повертатися додому... Дороги за слізьми не бачила. Сутеніло. Пройшлася набережною. Звернула на сусідню вулицю. Там ремонт робили. Спіткнулася. Впала. Пронизав сильний біль. Ледве до будинку дійшла. Зою викликала «швидку». Олексій ще не було.

Це був жакхливий вечір. Лікарі не змогли врятувати ненародженого малюка...

А він... Закінчиться війна, повернеться — тоді все скаже...

Олексій вранці прийшов провідати. Виправдовувався, що затримався на роботі. Люда беземоційно мовила:

— Коли повернуся додому, щоб тебе там не було.

— І ти так спокійно про це говориш? — Він не знав, скільки заспокоїливо го їй вкололи. — Думаєш, з твоєю матір'ю легко жити? Вислуховувати її дебильні тиради? І, до речі, вона до пляшки прикладається...

... — А твій забрався з манатками, — мовила Зою, коли донька повернулася з лікарні.

Люда картала себе, що наговорила дурниць чоловікові. Чекала, що повернеться. Готова була простити. Хотіла дитину. Вдруге буде обачна. Але Олексій вирішив розлучитися... Зою влаштувала вдома посиденьки за чаркою. Доньці це обридло. Запропонувала розмінити квартиру.

— А гроші на доплату в тебе є? — запитала мати.

— Дідусь із бабусею допоможуть.

— Я не проти. Нарешті буду жити як хочу.

...В будинку, де купила квартиру, Люда ні з ким не спілкувалася. Тільки із сусідським песиком породи бігль зав'язалися дружні стосунки. Його звали Лорд. Він був приязний і симпатичний. Коли бачив Люду, радісно виляв хвостом.

Господар бігля — кремезний молодий чоловік. Жив із дружиною та семирічною донькою. Його звали Денисом. Його — Настею. Пліткували, що вони були

розлучені, але поки що жили разом. Жінка готувала документи на виїзд за кордон до своєї матері. Чоловік спершу не давав згоди вивести доньку. Та врешті погодився.

Денис завіз Настю з донькою в аеропорт. З ним залишився Лорд. Собака сумував за жіночим товариством, тому дозволяв Люді себе погладити. І норівив лизнути її руку. Люда з Денисом інколи перекидалися кількома словами — переважно про погоду, неприбраний сніг на тротуарі...

...Почалася війна. Якось Денис зупинив на вулиці Люду:

— Мене на фронт забирають, а Лорда нема куди подіти. Хотів би вас попросити приглянути за ним. Якщо можете, звісно.

Лорд, немов розуміючи, про що каже господар, дивився на Люду. В його очах були безвихідь і надія водночас.

— Будеш чемний? — запитала Люда в песика. Вильнув хвостом.

Невдовзі Люда з Лордом провели Дениса на фронт. Він телефонував. Запитував, як у неї справи, про Лорда. Обіцяв обов'язково повернутися. Поклавши слухавку, Люда казала:

— Я чекаю... Ми чекаємо.

...У суботу в двері Людиної квартири подзвонили. Пішла відчиняти. Лорд побіг за нею. На порозі у військовій формі стояв Денис із величезним букетом соняхів.

— У мене відпустка. Не знав, які квіти ви любите...

— Заходьте, Денисе. Треба вазу знайти. Соняхів так багато. А в нас тут дощі й дощі. А ви соняхи... сонечка принесли...

Вдень Денис зустрічався зі своїми батьками, родиною, друзями, а ввечері разом із Людою вигулював Лорда. Потім разом вечеряли. Денис ішов додому, а вона чекала завтрашнього дня, коли вони знову візьмуть Лорда й підуть у парк. Крадькома кидатимуть погляди одне на одного. Він наче випадково торкатиметься її руки. Пригостить морозивом. Йй хочеться взяти Дениса під руку. Денисові — сказати, що вона йому подобається. Але обоє мовчать. Вона — тому що соромиться. А він... Закінчиться війна, повернеться — тоді все скаже...

Серпневе сонце, схоже на стиглий соняшник, поволі котилося на спочинок. Це був сумний вечір. Уранці Денис вирушить на війну. Люді залишиться Лорд і щемливе чекання...

● 3 ПЕРШИХ УСТ

Фото із сайту fakty.ua.

«Я впевнений, що з часом ми таки заберемо своїх».

Воїн-співак Тарас Тополя: «Начхати росіянам і на чужих, і на своїх»

Саме тому так важко йдуть переговори щодо обміну полоненими, зокрема бійців «Азову»

Василь КІТ

Відомий музикант Тарас Тополя з колегами з гурту «Антитіла» майже пів року служив на Харківщині, і лише в серпні його відкомандирували з фронту. За цей час співак, за його словами, пересвідчився, що росії «наsr#ти на людей» – як на своїх, так і на чужих.

У розмові з журналістами лідер гурту «Антитіла» зазначив, що обмін полоненими – це двосторонній процес, на який росія йде, м'яко кажучи, вкрай неохоче. Усе тому, що кремлю байдуже до своїх військових. «Мені здається, що росіянам просто на людей наsr#ти. Вони не намагаються повертати своїх. Чим більше зниклих безвісти, тим менше грошей треба виплачувати їхнім вдовам. Мені здається, що цей обмін

не відбувається лише тому, що росіянам «по барабану» свої люди», – різко заявив Тарас Тополя.

“**Чим більше зниклих безвісти, тим менше грошей треба виплачувати їхнім вдовам.**”

Крім того, на думку музиканта, наш полк «Азов» для росії – це сакральна жертва, адже саме таких незламних українців вона йшла «денацифікувати». «Але я впевнений, що з часом ми таки заберемо своїх», – оптимістично додав Тополя.

● СМАЧНОГО!

Овоче рагу

Це одна з найбільш простих та економних страв. Здавня її готували наприкінці літа й на початку осені, коли збирали урожай. Нині ж вона доступна в будь-який час, адже навіть узимку на полицях магазинів можна знайти необхідні продукти. Тушковані овочі надзвичайно корисні для організму, це не тільки джерело вітамінів і мінеральних речовин, але й щадна термічна обробка, тому овоче рагу можна віднести до дієтичних страв

КВАСОЛЕВЕ

Інгредієнти: 0,5 кг картоплі, 0,5 кг капусти, 2 цибулини, 2 морквини, 2 скл. квасолі, 2 ст. л. томатної пасту, сіль та перець – за смаком.

Приготування. Відварити квасолі майже до готовності. Картоплю нарізати шматочками невеликого розміру, моркву натерти, капусту дрібно нашинкувати, цибулю пократити півкільцями. На сковороді підсмажити цибулю і моркву, викласти в чугунок, всипати капусту, накрити кришкою і протушувати 5–7 хвилин. Додати картоплю, квасолі, томатну пасту, розведену водою, спеції і сіль за смаком, закрити кришкою і на невеликому вогні тушувати 30 хвилин, після чого перемішати і дати настоятись. Подаючи страву на стіл, посипати посиченою зеленню.

ГРИБНЕ

Інгредієнти: 300 г печериць, 3 картоплини, 1 морквина, 1 цибулина, 2 ст. л. свіжого або замороженого зеленого горошку, 2 ст. л. олії, 1 ст. л. томатної пасту, цибуля зелена, сіль та перець – за смаком.

Приготування. Гриби почистити, промити і нарізати пластинками, цибулю – півкільцями, тушувати з додаванням олії протягом 10 хвилин. Всипати нарізані кубиками, картоплю і моркву, зелений горошок, посолити, влити розведену 3 склянками гарячої води томатну пасту, довести до кипіння і на слабкому вогні тушувати 35–40 хвилин. Перед подачею посипати рагу дрібно посиченою зеленою цибулею.

АСОРТІ

Інгредієнти: 0,5 кг картоплі, 400–500 г інших овочів (на вибір – моркви, ріпи, брукви, капусти (звичайної, цвітної), стручкової квасолі, ріпчастої цибулі), 2–3 ст. л. томатної пасту (або

декілька свіжих помідорів), 2 ст. л. борошна, 4 ст. л. олії, сіль та спеції – за смаком.

Приготування. Очищені, вимиті овочі нарізати кубиками. Моркву, ріпу, брукву, капусту тушувати. Квасолі відварити. Картоплю і цибулю обсмажити на олії. Окремо на сухій сковороді підсмажити борошно, розвести овочевим бульйоном, додати томатну пасту чи дрібно нарізані помідори і прокип'ятити. Соусом залити підготовлені овочі, складені в кастрюлю, додати солі, перцю, лавровий лист, 3–4 гвоздики, накрити кастрюлю кришкою і тушувати 15–20 хвилин. Подаючи на стіл, посипати рагу зеленою петрушкою.

СВЯТКОВЕ З М'ЯСОМ

Інгредієнти: 0,5 кг свинини, 1 кг картоплі, 1 кабачок, 3 великі болгарські перчини, 1 перець пекучий (за бажанням), 4 помідори, 2 морквини, 3 цибулини, 5 зубчиків часнику, кріп, петрушка, 5 ст. л. томатної пасту, олія, коріандр мелений, сіль та перець – до смаку, лавровий лист.

Приготування. Свинину промити, нарізати шматочками й обсмажити на розігрітій у сковороді олії до появи рум'яної скоринки. Цибулю пократити кубиками, моркву – пластинками. Всипати овочі до м'яса, перемішати і готувати до м'якості (приблизно 5–7 хвилин). Кабачок нарізати кубиками, перекидати в ємність, в якій буде готувати рагу. Картоплю і помідори пократити так само, додати до кабачків, перемішати. Перець промити, видалити насіння і порізати кубиками. Часник подрібнити. Всипати перець і часник в сковорідку, злегка обсмажити, додати томатну пасту, перемішати, накрити кришкою і тушувати кілька хвилин. Скласти всі підготовлені продукти в чавунок, посолити, поперчити, вкинути лавровий лист, влити дві склянки води, накрити кришкою, поставити на вогонь і довести до кипіння. Потому зменшити вогонь і тушувати рагу 30–40 хвилин, поки соус не загусне. В кінці дрібно посикати кріп і петрушку, всипати до страви, вимішати, протушувати кілька хвилин і вимкнути вогонь.

Нехай смакує!

Фото із сайту Youtube.com.

Усміхніться!

– Сину, як ти поясниш свої двійки в щоденнику?

– Одне з двох, тату: або гени, або виховання...

:)):)):

Запитала в чоловіка, чи знає, що я була йому послана небом. Відповів, що то ППО погано спрацювало.

:)):)):

— Алло, чувак! Приїжджай до нас на дачу!

— Не хочу!

— У нас тут 5 ящиків пива, шашлик і дівчата.

— Тату, я другий раз на цю фішку не куплюся! Копайте картоплю самі!

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск – ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037

ТЗОВ «Газета «Волинь»

n/p UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг – 3 друковані аркуші

Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт»
ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1673.

● КОЛЕСО ІСТОРІЇ

Фотоколаж із сайту armyinform.com.ua.

Контрнаступ ЗСУ у нас уже назвали «хрестовим походом українців проти росіян».

«Катакомбний хрест»: що означає новий знак на техніці ЗСУ

Виявляється, у нього древня і славетна історія, яку перейняли сучасні лицарі – українські воїни

Євген БУКЕТ,
кореспондент **АрміяInform**

Під час контрнаступу наших Збройних сил на Харківщині українську техніку почали маркувати білим рівностороннім хрестом. Він має особливо символічне значення для наших військових і не тільки через те, що схожий на емблему ЗСУ.

Український історик та молодший лейтенант Збройних сил Олександр Алфьоров пояснив історичне та сакральне значення цього символу, виділивши 5 його основних тлумачень:

На українських землях білий рівносторонній хрест історично вважається хоругвою козацтва.

1. Рівносторонній хрест має назву «катакомбний», або «знамення перемоги». Він з'явився за часів римського імператора Костянтина Великого (306–337 рр. н.е.). За легендою, тоді ще язичнику Костянтину в 312 році перед битвою з Максенцієм, правителем Італії, прийшло видіння Христа: «Під цим знаком переможеш». Тоді він звелів своїм воїнам нанести зображення рівностороннього хреста на щити, і здобув перемогу.

2. Подібний хрест також був символом хрестових походів, що відбувалися в середньовіччя з метою відвоювати захоплену мусульманами Святу землю. Лицарів, у яких на одязі був нашитий хрест, називали хрестоносцями.

3. Росіяни втратили контроль над містом Балаклія 8 вересня. Саме цього дня у 1514 році інший Костянтин – князь Острозький і Київський –

здобув блискучу перемогу над московитами під Оршею.

4. Білий хрест – один із символів, які найчастіше зображували на козацьких прапорах. Він був одним із елементів герба засновника Запорізької Січі Дмитра «Байди» Вишневецького. Його ми бачимо на прапорі Богдана Хмельницького, на стягах Київського та інших полків Війська Запорозького.

5. Учасників першого зимового походу Армії УНР 1919–1920 років нагороджували Орденом Залізного Хреста.

● ПРЯМА МОВА

Андрій ЄРМАК, очільник Офісу Президента, оприлюднив білий хрест у своєму Telegram-каналі і написав:

«Зимовий похід» у нашій пам'яті.

Осіній похід – справа справжніх героїв.

Пам'ятаємо нашу історію, пам'ятаємо героїв Армії УНР, «Лицарів Ордена Залізного Хреста». Пам'ятаємо Перший зимовий похід по тилах «білих» та «червоних». Нашу історію не стерти. Ми переможемо всіх ворогів. «Хрестоносці».

● «ГРАНАТОБУЗ-22»

«Дай дурневі макогона, ТО ВІН І...»

Продовження цієї приказки, сподіваюсь, ви знаєте. А якщо ні – то через кілька речень вкотре переконаєтесь в незаперечній істині іншого твердження: «Народ скаже, як зав'яже»

Грицько ГАРБУЗ

Бо, за умовами нашої інтелектуальної вікторини, спочатку ми нагадуємо запитання, яке вивело нас на такі дотепні слова.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-20»

Предмет, захований сьогодні нами, безперечно, є у вас вдома. Але коли три століття з гаком тому в країні серів і джентльменів на нього ввели податок, багато хто із бідняків почав позбуватися його. Настала домашня ера мулярів і художників. Хоча відмова від нього призвела до значного збільшення хвороб. Скільки народу передчасно пішло із життя за ці 150 літ, поки нарешті скасували податок...

А ще захований нами предмет згадується у прислів'ях про щастя і товкача, у загадці про оселю з людьми. Декого цей предмет пов'язує з Європою, а у мене він асоціюється із дуже цікавими новинами на українському телебаченні... Хоча тепер чи не в кожному випуску новин з'являється цей предмет, а так хотілося б, щоб тільки в рекламі.

Навіть продовження речення «Якщо дівчина з веслом, то хлопець – ...» може вас вивести на нього. Хоч, звісно, ці предмети – антитепи.

Що знаходиться у гранатобузі?

Для цього тепер і процитуємо повністю народну приказку, котра й оголосить відповідь на загадку: «Дай дурневі макогона, то він і **ВІКНА** поб'є». А якщо нема товкача, то можна і рогатку взяти в руки... Як пише журнал «Країна», «31 грудня 1695-го в Англії запровадили податок на вікна. Гроші передавали на потреби армії. Бідняки почали замурувати їх і домальовувати на стінах назовні. Утворилися квартали без вікон. Застояне повітря спричинило хвороби. Видатки на медицину виявилися більші, ніж прибутки від податку. Його скасували 1851-го»...

Слово-відповідь «Вікна» ми отримали від 8 наших читачів, але переможців має бути двоє. Тож завдяки чарівній і загадковій Ші Мур, яка провела жеребкування, по 100 гривень для ЗСУ ми перерахуємо від імені Марії Маїло з Житомира і Сергія Белого з міста Винники Львівської області. А нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-22»

І захований сьогодні нами предмет є в абсолютній більшості з вас дома. Його часто використовують у кімнаті, яку умовно можна назвати антиспортзалом. Найвідоміша сучасна українська поетеса у знаному всім творі про неймовірну дівчину образно перемістила цей предмет у місце, де «бондар яйця повісив», аби він вилуплював те, що падає з дерева...

Що знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 2 жовтня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «**Гранатомет**» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 – від газети «Волинь» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Б'ємо путіна на всіх фронтах!